

Zıtlık

– Mehmet ÇİFTÇİ · 12 Mart 2025

Öyle bir sabah uyanmıştım ki. Yine iş gücü vardı. Yaz mevsiminin en güzel günleriydi. Ne öyle kavurucu sıcaklar vardı, ne de öyle zamansız serinlikler. Sanki bu, bir hanımefendi kadın gibi geliyordu bana. Terbiyeli, güzel, az konuşan, çekingen bir kız gibiydi yazın bu günleri. Ellerinde çay tepsisi ile bana doğru geliyordu. Beyaz bir gömleği altında krem rengi bir eteği ile. Gülümsemesine bakmak sanki başını kaldırıp aniden güneşe bakmak gibiydi. Birden bütün ışığıyla gözleri kamaştırıyordu. Getirdiği çaylar berrak, kıpkırmızı ve dumanı üzerindeydi. Kuş sesleriyle, bahçede yeşillikler içinde bembeyaz, kenarları işlemeli bir masada otuyordum. Aşırı hiçbir şey yoktu.

***

Öyle bir sabahtı ki o sabah; güneş daha doğmamıştı. Gün yeni yeni ağarıyordu. Çok hafif bir rüzgar ağaçların başını okşuyordu. Hava bulutsuz sayılırdı. Doğudaki tek tük bulutlar hariç. Ta uzaklardan tren sesi geliyordu. Her yeri bir toprak kokusu kaplamıştı. Kulağıma gelen bir başka ses de kuşların sesiydi. Daha çok serçe sesleri. Cızırtılı radyomdan güzel bir müzik çıkıyordu. Tanımlayamadım hangi şarkı olduğunu ama hoşuma giden bir melodiydi.

Yatağımı kaldırdım. Odamdaki dağınık eşyaları düzelttim. Pencerem açıktı zaten. Bu kez de o büyülü iğde çiçeği kokusu odama dolmaya başladı. Güneş bir parça doğmuş, ışığı bir parça karşıki duvara vuruyordu. Çabucak kahvaltımı yaptım. Üzerimi giyinip dışarı fırladım. Ellerim ceplerimde, kendi kendime şarkılar mırıldanarak yola koyuldum. Güneş iyice doğmuştu. Bir nur gibi üzerimdeydi. Biraz serin olan ortalığı, birden ısıtıverdi. Seher vakti malum serin olur. Yürüdüm, yürüdükçe yürüdüm....

***

Kendini tanı deniyor her yerde. Bilmiyorum ki bu işin usulü nasıldır. İyi de insan kendini nasıl tanıyabilir? Bir yalnızlık, hüznün sevdası aldı başını gidiyor. Ne yapacağım ki ben yalnız kalınca. Bir zaman sonra yalnızlık bile bunaltıyor insanı. Nasıl mı fark ederiz? Belirli bir süre herkesten uzakta yalnızlığa çekilirsin, uzaklaşırsın tüm yakınlarından. Yaşadığın yerde hiç tanıdığın olmaz. Sadece bomboş yüzleriyle insanlar sana bakar.

Sonra yalnızlıktan ilk şikâyet ettiğin an, işte o zaman yalnızlık seni bunaltmış demektir.

Sana "nasılsın?" diye soranlara, "Eh, iyi!" diye kaçamak bir cevap verdiğin an ise yolculuk yapma vaktin gelmiş demektir. Uzaklarda bir yakının varmış, isim vermek istemiyorsun. Şehrin ismini de söyleme. Ama şöyle yemyeşil bir şehir. Havası da hoş. Bol yağmurlu da...

Ama korkuyorum işte. Şu an tam topun ağzındayım desem yeridir. Her türlü insanın binlerce imtihandan geçtiği şu dünyada; bu sonu gelmez yolda çakıldım kaldım olduğum yere. Oysa tek istediğim sadece biraz sevgiydi. Şimdi nasıl? Bir ara maneviyat dolu bir dünyam vardı, şimdi o da kalmadı. Gençliğimin en güzel denilebilecek yıllarında yalnız ve melankolik bir şekilde yaşıyorum.

Benim yalnızlığım öyle artistik yalnızlık triplerine benzemez. Komple kalabalığın içinde odasına kapanarak yalnız kaldığını düşünen ergen hallerine benzemez! Benimki ölümcül ve kahredici bir yalnızlık. Gerçek yalnızlık...

Ne yapsam, nereye gitsem hiç bilmiyorum. Ağlasam diyorum; kalbim o kadar katılaşmış o kadar sahipsiz kaldı ki!

Yine de gözlerim izler dünyayı. Hayret ederim bir bebeğin yaşama gayretine. Hayranlıkla izlerim top oynayan çocukları. Dünya yine de döner durur aldırmadan. İnsanların yüzlerine bakamam; aynada kendi yüzüme bakmadığım gibi. Bakamam çünkü; düşüncelerim uzar gider boyutlar ötesi... Cehennemi doldurur karanlık yüzler. Bir saniyelik acısını duyarım. Yüz senelik hüznü çöker omuzlarıma. Ölümü düşünmeden duramam arada bir. Ama öyle kafa tutar gibi konuşamam. Korkarım yine de ölümden ne yalan söyleyim. Böyle bomboş gitmekten korkarım.

Kendimi bomboş hissediyorum. Sadece yiyip içen ve kısaca bedensel ihtiyaçlarını gideren bir yaratık gibi görüyorum kendimi. Toprağın kokusunu bile unuttum. Seher vakti nasıldır? Nasıldır sabah ezanı? Kuşluk vakti secdeye kapanmak nasıldı?

Bu acı soruları sormak ister miydim bilmiyorum. Sevgi nasıldı? Aşık olmak nasıldı? Unuttum yıldız kokan akşamları. Gözyaşları dökmek masmavi denizlerde. Bir damla sevgiye muhtaç yaşarken böyle, bir gülümseme hissetmek umutsuz yarınlara inat!

Herşey bundan ibaret işte. Ölmeden mezara girmek böyle bir şeymiş. Anıların yansımasıyla avunuyorum şimdi.

Ruhum çoktan bedenimi terketti. Kuru toprakları canlandır Allah'ım. Bir damla merhamet ve bir damla sevgiye muhtaç kalbimi canlandır.

NOT: (Bu yazımın ilk kısmı tahmin ediyorum 2003 ya da 2004 yılında henüz memur olup memleketten çıkmamışken; dedemin evinde yaşadığım zamanlar yazmıştım. İkinci kısmı ise memur olup uzun yıllar tek başıma yaşayıp ıssız bir köyde görev yaptığım sıralarda devam ettirmişim. Zıtlık başlığı ordan geliyor işte.)